

Tiskovni ured

KADINALOVA HOMILIJA NA MISI PRIGODOM

62. OBLJETNICE BLEIBURŠKE TRAGEDIJE

*(Bleiburško polje, 13. svibnja 2007.)**Misna čitanja: Otk 21,10-14.22-23; Iv 14,23-29*

1. Nakon naviještenoga evanđelja na ovome mjestu – prepunom povijesne memorije i vjerničkoga spomena – zahvalan Bogu za dar vjere molim riječima psalma: Pa da mi je i dolinom smrti proći zla se ne bojim, jer ti si [Bože] sa mnom (Ps 23,4).

Okupljeni smo u dolini koja danas plijeni svibanjskom ljepotom prirode. Lako je uroniti u zavodljivost te ljepote i promatrati je kao divan Božji dar. Ali, ova dolina zna da je ona jednoga davnog svibnja postala za ispaćeni narod, a posebno za živote mnogih, neobičnom dolinom; postala je dolinom smrti, zaustavljenih života, srušenih zemaljskih nadanja. Ova dolina zna zašto smo danas ovdje. Ova će dolina hrvatskomu narodu, na samo nama poznat način, trajno šaptati riječi koje su u njoj ostale, molitve koje su u njoj izgovarane i prenosit će nam i okus ljubavi, i okus mržnje pred kojom se svaka ljepota grči u boli.

Gledajući nas ovako sabrane, netko, komu je ovo tek obična dolina i polje, mogao bi se zapitati: Tko su ovi i odakle dođoše? (usp. Otk 7,13). Mi smo vjernici, okupani Jaganjčevom krvlju, oslobođeni njegovom pobjedom nad smrću, opečaćeni Kristovim križem. Kao vjernici, i pred smrću ispovijedamo život – a pred tragedijom za koju ne postoje dovoljno snažne

Tiskovni ured

ljudske riječi – u molitvu uranjamo svoje misli, u nju stavljamo svoja pitanja i nadanja dok liturgijskim slavljem postajemo dionicima nebeske domovine.

2. Odakle smo došli? Dođosmo iz svoje zemaljske domovine Hrvatske, iz Bosne i Hercegovine, iz raznih krajeva Europe i svijeta sretni što na ovome polju danas mirno možemo reći kako je iz hrvatskih žrtava krvavoga nasilja iznikao ponos i kako su stvoreni preduvjeti da se ovim poljem prolomi istina o Bogu i čovjeku, istina koja ne smije biti predana u ruke ljudskim manipulacijama.

Došli smo ovamo onim istim putovima kojima su prije 62 godine, nakon završetka Drugoga svjetskog rata, kolone vojnika i civila tražile put koji bi ih poštedio od zatorne ruke jugoslavenskih i inih ratnih pobjednika. Na tom smo putu ponovo čuli glas žrtava koji se desetljećima nije smio čuti; u mislima smo nailazili na njih, susretali ih premda do danas nisu obilježena mjesta njihovih stratišta, niti otkrivena imena izvršitelja djela nedostojnih ljudskoga imena. Iz šumaraka i jama, iz rovova i dvorišta dosiže nas šapat koji se nada da će biti dovoljno razgovijetan da bismo ga čuli i glasno izgovorili kao istinu koja je sposobna ponovo roditi život, dati smisao njihovu umiranju, stvoriti temelje za izgradnju društva u kojemu je najmanje što možemo učiniti poštovanje nevinih žrtava.

3. Da, braćo i sestre, ova je dolina gledala ispaćena lica i hrvatskih civila i hrvatskih vojnika, hrvatskih očeva i majki, sinova i kćeri; lica koja su bila uronjena u nadu i očekivanja da će im biti darovan prostor ljudskosti, put prema zakonitosti i životu koji se ne će pomiješati s mržnjom, bezumnim osvećivanjem i ideološkim lažima. No, ova je dolina vidjela zaustavljenu nadu, razočaranja, tjeskobne neizvjesnosti i konačno – zvjerstva.

Toga svibnja, godine 1945., ova se dolina silno proširila. Zbog ljudi koji nisu poštovali Boga ni čovjeka, Blajburško se polje razlilo i pretočilo u »križne putove«, u udarce, logore, tamnice, mučilišta i smrt, koja je svoj zadah i strah širila stotinama kilometara, ali i poput otrova, godinama bila stavljana u odgojnu hranu novim naraštajima. Od trenutka kad ova dolina više nije smjela gledati lica, nego leđa i korake povratnika – krvave tragove povratka u jugoslavensku tamnicu hrvatskoga naroda – njezina se ljepota pretvorila u bol, u neizrecivu okrutnost i na kraju u bezimenost.

Prije 12 godina (1. svibnja 1995.), u Pismu Hrvatske biskupske konferencije o pedesetoj obljetnici završetka Drugoga svjetskog rata¹, napisali smo sljedeće: »...taj je svibanj – za razliku od drugih naroda kojima je vraćena sloboda i demokracija – dolaskom marksističkog totalitarnog sustava za nas značio nov početak zatvora, ubijanja nevinih ljudi. Mnogi su stradali samo zato što su katolici, što su katolički svećenici, redovnici i redovnice, što su katolički biskupi. Taj martirologij optužba je krvnika, ali on je još više – slava Kristove Crkve.«

Od trenutka kad je počinjeno sramotno izručenje razoružane hrvatske vojske i nevinih civila u ruke krvnika, upravo su zločinci zabranjivali svaki

Tiskovni ured

www.zg-nadbiskupija.hrtiskovni@zg-nadbiskupija.hr

spomen na ovo mjesto i sve ono što je slijedilo poslije Bleiburga, nastojeći silom spriječiti istinu da progovori glasom žrtava.

Komunistički vlastodršci ovu su dolinu učinili prisilnim polazištem na put smrti i krvoprolića. Međutim, danas je ova dolina mjesto našega spomena i slavlja Boga koji je put, istina i život. Bog je taj koji je sve putove ljudske patnje preobrazio u Križni put svoga Sina; sve ljudske laži raskrinkao svojom istinom i u svaku tamu smrti unio zraku svjetla svojega života. To je ono što nikakvo nasilništvo ne može zaustaviti. U nama kao vjernicima stoga nasilje ne postoji, ali postoji vapaj za istinom.

4. Nažalost, mnoga naša okupljanja – protkana poglavito molitvom i pročišćenjem spomena – ljudi koji su pripadali komunističkomu režimu ili ostali zaslijepljeni njegovom propagandom a ne žele biti oslobođeni istinom, promatraju još uvijek očima svoje ideologije. Prozivaju Katoličku Crkvu, njezine pastire i vjernike na sličan način na koji su to činili i u ono doba. Prozivat će, vjerujem, i moje današnje riječi, a ja u njih ne stavljam ništa osim ljubavi. Upravo im to i smeta: ljubav prema čovjeku, ljubav prema domovini, ljubav prema pogaženima i ljubav prema istini koja iz Boga izvire.

Danas sam među vama kao čovjek koji hodom želi počastiti mukotrpnim hodom ispunjenim nadom dosezanja slobode; među vama sam kao vjernik koji je došao pohoditi dolinu o kojoj su mnogi bili prisiljeni šutjeti, kako bi ušutkali istinu o vlastitu zločinu; među vama sam – u poniznosti Božjega izabranika – kao pastir koji je došao ispovjediti vjeru i zajedno je s vama učvrstiti; među vama sam kao Hrvat koji je došao s ljubavlju

Tiskovni ured

promotriti zemaljsku tragediju svojega naroda i moliti za stradalnike, ali i za one kojima je ova dolina u mislima, u sjećanjima i u životu ostavila spomen na neizrecivu ljudsku okrutnost. S puno pijeteta spominjemo se danas osobito pripadnika islamske vjeroispovijesti, koji su dijelili patnju s kršćanskim vjernicima.

5. I dok ovako govorim, moglo bi se pomisliti da nas je na ovome mjestu okupila tragičnost smrti. Mogao bi netko zaključiti da smo došli oplakivati neizbježnost ljudske drame nad koju se nadvila ljudska zloća. Ne, ovamo nas je i danas doveo Život, i vjera u Život. Danas sam ovdje da s vama proslavim Vazam Gospodnji i molim svjetlo Duha Svetoga, u kojemu se kao vjernici pitamo što nam to Bog govori kroz ratna iskustva, progonstva, kroz žrtve nevinih ljudi, što nam to Bog kao narodu ima reći kad smo izloženi kušnjama neopisive boli.

U kršćanstvu postoje polazišta i vrijednosti koje se nikada ne smiju zaboraviti. Jedna je od njih poštovanje tuđega života. U tome ne može biti razlike ni nacionalne, ni konfesionalne, ni svjetonazorske, ni stranačke. Temeljna jednakost u dostojanstvu svih ljudi proizlazi iz same naravi čovjeka, stvorena na sliku Božju. Upravo je stoga danas teško razumjeti zašto se još uvijek ne može dovoljno jasno čuti glas koji govori o tome da se ovdje nije poštovao život, da su, bez ikakva suda i dokaza krivnje, poubijani hrvatski vojnici i civili nakon rata. Ponavljam: nakon rata!

Tiskovni ured

www.zg-nadbiskupija.hrtiskovni@zg-nadbiskupija.hr

6. Isus u današnjemu evanđelju govori o svome odlasku Ocu. Njegova osuda na smrt bila je već »napisana«. Dobro zna da učenike pogađaju njegove riječi i da im uznemiruju srca. Utješne riječi o miru vjerojatno su im zazvučale poput iluzije, baš onako kako ljudima našega vremena zvuče svetopisamske riječi koje obećavaju sigurnost i spokoj u svijetu razdiranom nemirima. Mir o kojemu govori Isus, mir je koji razumije ljudski krik - Bože moj, zašto si me ostavio? (Usp. Mt 27,46) - znajući pritom da je samo u Bogu konačni dom, u kojemu se krik očaja preobrazuje u mir srca.

Neka se ne uznemiruje srce vaše i neka se ne straši. Dajući svoj mir, Isus to govori jer zna da je granica dobra i zla u našem srcu te da prva i prava pomirba mora nastati u ljudskoj nutrini; da se pomirba ne može uspostaviti nikakvim političkim dogovorima i sredstvima prisile, jer se u tom slučaju pretvara u još veću neistinu. Isusov mir nije mir koji daje svijet, nije kupljeni mir ili pak mir koji se želi nametnuti ratom. Nije to mir koji se postiže gospodarskim blagostanjem, potrošačkim prividima, stavljanjem vlastite osobnosti u središte svijeta.

Za nas kršćane, Kristov je mir - zahtjev. On ne pripada samo konačnomu spokoju mrtvih. Prvi dar uskrsnuloga Krista prestrašenim učenicima bio je mir. Smireno srce - čvrsto je srce. Ono se ne koleba i ne gubi pouzdanje u protivštinama; ne gubi se u očaju, ne obeshrabruje u trpljenjima. Otkriće Boga u vlastitu životu, radosni susret s njim, uranjanje u njegovu ljepotu, obraćanje Isusu Kristu koji je prepoznat kao Bog, razlozi su radosti i mira u ljudskome srcu.

Tiskovni ured

www.zg-nadbiskupija.hrtiskovni@zg-nadbiskupija.hr

7. Kristov mir koji svijet ne može dati, mi vjernici živimo u zemaljskome domu. Znamo koliko je svakom čovjeku važno biti u okrilju ljubavi i topline doma. Nitko rado ne napušta ni dom, ni domovinu, niti ih lako zaboravlja. Ljudi, kojih se ovdje spominjemo, ostavili su za sobom Hrvatsku i svoje domove nipošto laka srca. Zato, braćo i sestre, kako da se srce ne zgrči pred nepravednom tvrdnjom koja kaže: da nisu bili krivi, ne bi bježali. Takvo poopćivanje uistinu vrijeda. Zar i nakon svega što se dogodilo nakon njihova izručenja jugoslavenskim komunističkim vlastima netko još dvoji da je njihov strah bio opravdan?

Jedan od najbližih Titovih suradnika u to vrijeme, Milovan Đilas, ovako je posvjedočio godine 1979.: »Da budem iskren, mi nismo shvaćali zašto Britanci ove ljude nama vraćaju. Uglavnom su to bili obični seljaci. Oni nisu nikoga ubili. Njihov je jedini zločin bio strah od komunizma. Oni (Englezi) učiniše nešto sasvim pogriješno kada su ove ljude prebacili preko granice, kao što smo i mi pogriješno učinili što smo ih sve poubijali«. Pitam se, je li to komunistički antifaziizam?

I dok se tješimo riječima vjere, kao ljudi ne smijemo previdjeti nepravde koje su rađale novim nepravdama. Koliko je samo nakon Drugoga svjetskoga rata domova opustošeno, razoreno, konfiscirano; koliko je ljudi obespravljeno i onemogućeno; kolika su bogatstva otuđena i koliko je siromaštva rođeno zbog gramzivosti nepravednoga komunističkog režima.

Nije u pitanju samo egzekucija, nego sve što je ona posljedično izazvala na društvenoj razini. Stvoren je novi poredak koji nikada ne će zaslužiti oznaku pravednosti, ma koliko ga se pokušavalo prikazati

Tiskovni ured

www.zg-nadbiskupija.hrtiskovni@zg-nadbiskupija.hr

stvorenim »u ime naroda«. Blajburška je tragedija osiromašila cjelokupno hrvatsko društvo. Bila je klicom mnogih patnji stotine tisuća Hrvata stjeranih na margine; mnogi su kasnije bili prisiljeni na iseljništvo. Obitelji koje su na bilo koji način bile povezane sa žrtvama tih događanja natjerane su na posvemašnju šutnju i bile politički maltretirane. Potomci blajburških žrtava smatrani su građanima drugoga reda, poglavito ako nisu htjeli prihvatiti novu ideologiju i ucjenjivačku igru terora.

Blajburška tragedija i sve ono što je slijedilo nakon nje, uvod je u zločin puno širih razmjera. Ona je ostavila pustoš u duhovnom i kulturološkom tkivu hrvatskoga naroda jer je ubijen, ušutkan i raseljen veliki broj intelektualaca, posebno katoličkih svećenika, redovnika i redovnica, a sve kako bi se u društvu lakše ukorjenjivala ideologija s marksističkim i bezbožničkim obilježjima. Od tada pa sve do današnjih dana, na Crkvu se u našem narodu baca ljaga i sjena krivice koju Crkvi nijedan analitičar, koji drži do istine i teži objektivnosti, ne može pripisati. To pak da je i među sinovima i kćerima Crkve bilo onih koji su počinili zlodjela, oplakujemo sa žaljenjem i prepoznavemo bol koju je nanio njihov grijeh.

8. Na ovome mjestu, kao zagrebački nadbiskup, ne smijem šutjeti. Štoviše, valja mi postavljati pitanja koja postavlja svaki čestiti čovjek prosvijetljen istinom: Kako to, da šezdesetak godina nakon stravičnoga zločina, unatoč još uvijek dovoljnom broju svjedoka i prikupljenih svjedočanstava i unatoč tomu što je iz mnoštva činjenica vidljivo što se dogodilo – nitko nije odgovarao? Kako to da su još uvijek nepoznata imena

Tiskovni ured

www.zg-nadbiskupija.hrtiskovni@zg-nadbiskupija.hr

nalagodavaca i izvršitelja tih zlodjela? Kako to da se još uvijek ne može, barem na načelnoj ako već ne i na konkretnoj razini, čuti jasna osuda svega što vapi zbog gaženja božanskih i ljudskih prava, a učinjeno je protiv hrvatskoga naroda? Mislimo li da je moguće graditi zdravo hrvatsko ili bilo koje društvo sa sviješću koja dopušta da se naraštaji naše djece i mladih do danas hrane neistinama? Kako to da nije sastavljen popis žrtava i zbog čega nisu obilježena mjesta masovnih grobnica u kojima do danas neidentificirane leže kosti poznatih i nepoznatih ljudi?

Zastrašujuća je pomisao da su tolike godine uz nas živjeli i žive ubojice; da su protkali sve pore svakodnevice te možda ni njihovi najbliži ne znaju istinu o njima jer su se prikazivali u najljepšem svjetlu boraca za slobodu. Molimo za njih da im Bog dadne snagu obraćenja, priznanja i prihvaćanja slobode u istini. Ali, kao vjernici, kao državljani suverene i nezavisne Hrvatske s pravom očekujemo da državne institucije učine ono što su zakonom dužne učiniti: da istraže ove zločine i obznane krivce za njih. Očekujemo da će se mjerodavne institucije države Hrvatske jasnije očitovati o komunističkom režimu i nedjelima koja je planirao i sustavno provodio, te da će na temelju istine promicati one vrijednosti koje nisu sukladne komunističkim krivotvorinama, kako u povijesnom tako i u svjetonazorskom smislu. Očekujemo da će hrvatske vlasti i u smislu deklarirane proeuropske orijentacije poduzeti sve da se u nas provede rezolucija Parlamentarne skupštine Vijeća Europe broj 1481, od 25. siječnja 2006., koja govori o međunarodnoj osudi zločina u totalitarnim komunističkim režimima.

Tiskovni ured

www.zg-nadbiskupija.hrtiskovni@zg-nadbiskupija.hr

Više sam puta pitao mjerodavne i pozivao ih da poduzmu korake u rasvjetljavanju istine pa taj poziv ponavljam i danas: zakonitim i pravičnim putem tražite i poštuju istinu i o žrtvama i o krvnicima. Neka ne bude nikakvih političkih razloga zbog kojih bi istina ostala pokopana i odgurnuta s pozornice razvoja zdravoga hrvatskog društva. Radi naše sadašnjosti i zdrave budućnosti, radi naše odgovornosti prema mladim naraštajima potrebno je osnovati nadstranačku i nezavisnu državnu instituciju, koja će znanstvenim metodama rasvijetliti istinu o žrtvama totalitarističkih režima dvadesetoga stoljeća: fašizma, nacizma i komunizma. Prošlost je dio našega života i jasno pokazuje svoju snagu u sadašnjosti, a ono što se olako naziva poviješću u nas često pišu isti, ili sljedbenici onih koji su nevinom krvlju i stvorili te događaje. Zar nije odviše upadljivo da se o nekim povijesnim istraživanjima uopće ne čuje, nego ih se prešućuje?

9. Posljednjih se mjeseci u nemiru nastalom zbog nerazjašnjenih činjenica i nepoštena odnosa spram učinjenoga u prošlosti pojavila rasprava i o tzv. fojbama, o strašnim mjestima smrti, o jamama i stradanjima koja je za sobom ostavio fašizam i komunizam. Ni o tome, kao Crkva, ne smijemo prešutjeti istinu, a istina je da su pripadnici totalitarnih režima stvorili te stravične podsjetnike na neljudskost.

Kao Crkva, danas govorimo da su takva mjesta nastala ondje gdje je iz života izguran Bog. Vrijeme rata, a još manje poraća, ne može biti nikakvim izgovorom. Tamo su i za vrijeme fašističkoga i za vrijeme komunističkoga terora stradavali svećenici, vjernici i vjernice, jer

Tiskovni ured

kršćanstvo ne može mirno suživjeti ni s jednom neljudskom vladavinom. U Hrvatskoj se olako stavlja znak jednakosti između antifašizma i komunizma, između opravdanih težnji naroda i njegove borbe za slobodu te bezbožne boljševičke ideologije i velikosrpskih planova. Stoga nas ne čudi što se rasprava vodi između krivaca i njihovih sljedbenika s obje strane; kako onih koji podržavaju ili opravdavaju partizanske zločine, tako i onih koji se ne žele odreći fašističkih težnji i osuditi svoje zločine.

Dobro je poznato koliko je dragocjeno djelovanje Katoličke Crkve na uspostavi zajedništva među narodima i kako se mi vjernici iz raznih naroda i država lako razumijemo i međusobno dijelimo bol koju je prouzročila nepromišljenost političara u prošlosti. Stalo nam je do očuvanja identiteta i integriteta vlastitih zemalja i do međusobnoga zajedništva i razumijevanja. Njega je pak moguće njegovati samo na istini. Katolička Crkva i nadalje će činiti sve što je u njezinoj moći kako bi u našim životima istina progovorila Božjom istinitošću, kojoj je podvrgnut svaki čovjek.

Govorim kao katolički biskup koji može biti ponosan na djelovanje Crkve u najtežim vremenima totalitarizama. I nas su htjeli svrstati u ideologije protučovještva; do današnjega dana optužuju nas da smo za nešto krivi, a Crkva je pokazala da ona ni pod fašizmom, ni pod nacizmom, ni pod komunizmom nije zastupala ideologiju i da su katolici trpjeli i umirali od neljudskosti s različitim predznacima te da su ih bili puni zatvori, koncentracijski logori i masovne grobnice. Potrebno je to znati i ne prihvaćati naivno klevete onih koji Crkvi žele nametnuti krivnju, kako bi i danas provodili »svoju istinu«. Mi smo svakoga dana pozvani preispitivati svoju grješnost i kajati se za počinjene grijehе. U svakom liturgijskom

Tiskovni ured

www.zg-nadbiskupija.hrtiskovni@zg-nadbiskupija.hr

slavlju ispovijedamo potrebu za Božjim milosrđem pri različitim oblicima pokajanja. Stoga je krajnje cinično i besramno Katoličku Crkvu svrstavati među promicatelje bilo kojega političkog sustava, a osobito stavljati je uz bok onih pod kojima je Crkva najviše trpjela jer je trpio čovjek – bez obzira na vjeru, rasu, nacionalnost ili stalešku pripadnost.

10. Dok danas ovdje komemoriramo strašnu blajburšku tragediju, s grozom mislim i na jasenovački ustaški logor. Smatram nužnim upravo ovdje reći da nam se zbog vjernosti Bogu i ljubavi prema Hrvatskoj ne smije zamagliti pogled ni pred čijim zločinom. U tom duhu ponavljam riječi blaženoga Alojzija Stepinca koji je bez ikakve dvoznačnosti, javno usred rata, 19. veljače 1943. godine, jasenovački logor nazvao »sramotnom ljagom«, a za ubojice u njemu izjavio da su »najveća nesreća Hrvatske«. Hrvatsko društvo zaslužuje svima dosegljivu i što cjelovitiju istinu! Kao kršćanin i kao Hrvat, bio bih nedostojan i jednoga i drugoga imena kada bih i u primisli nosio opravdavanje nečijega zločina. Ta zar netko uistinu misli da boli nevinih, koje su prouzročili pripadnici hrvatskoga naroda, nisu i moje boli? No isto bih tako bio nedostojan čovještva, kad ne bih prokazivao laž i nepravdu nanесenu hrvatskomu narodu.

Iz poštovanja prema svim žrtvama, kad se radi o Jasenovcu, potrebno je dopustiti istini da progovori u svojoj istinitosti. Zato mi je drago što se posljednjih godina učinio pomak u stavovima koji ublažavaju zaglušujuću propagandnu pristranost i povijesnu nekorektnost. Hrvatska javnost ima pravo znati istinu o Jasenovcu za vrijeme Drugoga svjetskoga rata, kao i nakon rata kada je prestao biti ustaškim logorom. Žurno valja istražiti

Tiskovni ured

koliko je ljudi stradalo tijekom rata i poraća na tom strašnom gubilištu i mjestu nečovječnosti, kako bi se znalo njegovati osjetljivost za ljudsku patnju koju su prouzročili čovjekovi mrzitelji.

Gdje god se nalazili, mi se kršćanski vjernici ne okupljamo da bismo zajedno mrzili, nego da bismo pronalazili snagu za zajedništvo u Ljubavi. Stoga još jedanput navodim riječi iz pisma hrvatskih biskupa: »U čežnji za Božjim oprostjenjem i mi ljudi uzajamno opraštamo jedni drugima. Ono što pohranjujemo u svojoj povijesnoj memoriji nisu nepodmireni računi koji rađaju namisli osvete. Pamtimo zlo koje se dogodilo, a nije se smjelo dogoditi. Učimo kako ne ponavljati grijeh i kako ustrajati u dobroj odluci. No sadržaju našega povijesnog pamćenja pripada i sve ono što su činili ljudi Crkve kada su osuđivali zločine te svesrdno zaštićivali i pomagali ugrožene u vrijeme dok je bjesnio Drugi svjetski rat. Ta kršćanska odlučnost i požrtvovnost, posebno katoličkih biskupa u Hrvatskoj, nadahnuće je i poticaj današnjem naraštaju«.

11. Isus nam je ostavio riječi upućene nebeskomu Ocu: Posveti ih u istini (Iv 17, 17). Te riječi pripadaju nama vjernicima i obvezuju ponajprije nas. One označavaju bit kršćanstva. Ljubav omogućuje da iziđemo iz sebe kako bismo pogled usmjerili prema Bogu, kako bismo slušali njegovu Riječ a ne vlastite ciljeve, kako si ne bismo dopustili da nas neposrednost želja i htijenja odvuče od istine i zamagli pogled na površnosti ljudskih prosudbi.

Tiskovni ured

www.zg-nadbiskupija.hrtiskovni@zg-nadbiskupija.hr

Kristova nas istina oslobađa. Danas ovdje molimo za svjetlo istine kako bismo jasnije spoznali plodove ideologija zla dvadesetoga stoljeća: fašizma, nacizma i komunizma. Ovdje smo, braćo i sestre, jer želimo svojom molitvom i euharistijskim zajedništvom ponovo zaliti klice Božjega kraljevstva utemeljenoga na ljubavi, a ne na sili i mržnji. Uzdamo se u Boga, u onoga koji posvećuje u istini, molimo ga da nam udijeli uvijek jasnije kriterije te istine, a to je na prvome mjestu ljubav. Za svakoga čovjeka vrijedi da će ako traži istinu, pronaći Boga.

Kao vjernici, u ovu dolinu donosimo baš ono čega je ovdje nedostajalo u svibanjskim danima godine 1945., a to je mir. Moleći za sve žrtve, pogled upiremo u križ, a odsada će taj znak jasnije obilježavati ovu dolinu. Mjera naše istine je Kristov križ. On je zakrilio sva vremena i sve ljudske drame. Križ je nekima ludost, nekima sablazan, a nama koji smo dionici Kristova otajstva – spasenje i kompas.

Ovim se poljem ne može jednostavno proći, mirno i ravnodušno. Možda će i dalje bez odgovora ostati pitanje: Gdje je bio Bog dok se sve to događalo? Čovjek čineći zlo, tjera Boga iz svoga srca. Međutim, kršćani će odsada u ovom spomen-prostoru promatrati oltar i križ, znak našega spasenja. Zato zahvaljujem svima koji su do danas i u teškim vremenima – kad je i samo pojavljivanje na ovome polju opasno bilo po život – sačuvali spomen na nevine poratne žrtve. Zahvaljujem svima koji su omogućili izgradnju ovoga spomen-prostora i onima koji, u suradnji s mjerodavnim austrijskim institucijama, nastoje oko njegova cjelovitoga rješenja.

Tiskovni ured

www.zg-nadbiskupija.hrtiskovni@zg-nadbiskupija.hr

Pozivam također i na jedinstvo. Ne dopustite da naše narodno i crkveno tkivo razjedinjuju oni kojima nije stalo do hrvatskoga boljitka, sloge i dobra. Pozivam na jedinstvo domovinske i iseljene Hrvatske, a svatko tko može pridonijeti istini o blajburškoj tragediji, neka to učini u kršćanskom duhu poniznosti i sebedarja.

12. Ovdje smo gdje je odmah nakon Drugoga svjetskog rata u srcu Europe na najgrublji način pogaženo čovjekovo dostojanstvo, kako bismo zahvalili na žrtvama onih čija su tijela doduše prekrivena tajnom, ali istina o njima ne može ostati pokrivena nego i dalje vodi u život – glasnije, vjerodostojnije, s pouzdanjem u vječni život svih koji u Krista vjeruju. Jer povijest je za nas kršćane u svjetlu Božje sveprisutnosti memoria futuri – spomen budućega. U toj vjeri koja ljubavlju pobjeđuje smrt, vidimo naše pokojne u gradu koji opisuje Knjiga Otkrivenja, u gradu kojemu ne treba ni sunca ni mjeseca da mu svijetle. Ta Slava ga Božja obasjala, i svjetiljka mu Jaganjac!... Ali u nj ne će unići ništa nečisto i nijedan koji čini gadost i laž, nego samo oni koji su zapisani u Jaganjčevoj knjizi života (Otk 21,23. 27).

»Crkva oplakuje žrtve, Crkva oplakuje krvnike. Ona se bori protiv grijeha i vrši službu pomirenja s Bogom i među ljudima. U vjeri i poniznosti liječi rane duše i tijela te tako otvara čovječniju budućnost pojedincima i narodima. Crkva vjeruje u uskrsnuće tijela i život vječni te konačni sud o stradanjima i krivnjama prepušta Bogu koji je puna istina, savršena pravda i beskrajna ljubav«.

Tiskovni ured

Bože, učini da Blajburško polje bude dovoljno široko za sve koji tuđu patnju osjećaju kao svoju vlastitu; da bude dovoljno plodno kako iz njega ne bi nicala mržnja nego stabla ljubavi i mira.

Blažena Djevica Marija, Majka boli i nade; blaženi Alojzije Stepinac, mučenik i branitelj istine, svi sveti mučenici hrvatskoga naroda neka nas zagovaraju kod Boga i pomognu živjeti evanđelje Božje ljubavi.

A ti nam, sveti, silni i besmrtni Bože, podari blagost i mir. Amen.